

[Jes Lunde]

nist, før der bliver tale om betaling. Som enlig skal man have en indkomst på mindst 174.000 kr. om året, som par en indkomst på 324.000 kr. om året, før man er hjemfalden til betaling.

Hvis man ikke har så høje indkomster, kan man kun komme til at betale, hvis man til gengæld har en ganske betragtelig formue. Hvis ens indtægt er meget lav, f.eks. hvis man kun har folkepensionen, skal man som enlig helt op på en formue på 3/4 mio. kr., før man skal betale.

Så det er altså ikke de socialt dårligt stillede, der kommer til at betale for det, og det har SF selvfølgelig lagt meget vægt på i forhandlingerne.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Hvis det nu var så vel, at det kun var de rige og dem, der havde betalingsevne, der kom til at betale, så kunne man jo sige: Nå ja, så fik de en ekstra skat, men sådan forholder det sig ikke. Udvalgsarbejdet har bevist, at hvis man er i besiddelse af en båndlagt formue, hvor man ikke kan komme i besiddelse af hverken kapitalen eller renterne, så tæller kapitalen alligevel med i formuegrundlaget, og så vil den kunne give anledning til, at man skal betale for hjemmehjælp, uanset at man på indkomstsiden kun har sin almindelige folkepension. Sådan er det! Spørgsmålene og svarene findes optrykt som bilag til betænkningen til lovforslag nr. L 28, og den kan hr. Jes Lunde jo gå ned og finde.

Køpke Christensen (FP):

Når jeg ser tilbage på det folketingsår, der nu er gået, så tænker jeg først og fremmest på, hvad der er sket på sundhedsområdet. Vi har i en lang periode haft stor turbulens, når det drejer sig om Levnedsmiddelkontrollen. Der har været virkelig kraftige protester fra erhvervslivet over den kontrol, og med rimelighed. Jeg vil blot påpege, at det, der nu er sket, er en lykkelig udgang for erhvervslivet, og jeg skal da i den forbindelse også være positiv og takke sundhedsministeren for endelig at have lyttet til de klager, der er kommet netop fra det så vigtige erhvervsliv, vi har i dette land på levnedsmiddelkontrolområdet.

Jeg ville af andre ting på sundhedsområdet så nævne noget, som jeg mener stadig væk hal-

ter, og det er vagtlægeordningerne. Jeg mener stadig væk, at man bør se mere alvorligt på, at der reelt er sket det, at udgifterne er eksploderet inden for sundhedsområdet – i amterne som sådan, men herunder også vagtlægeordningen. Der er reelt sket det efter Fremskridtspartiets opfattelse, at man efter den nye overenskomst har fået dårligere service for borgerne, men samtidig har man fået eksplosionsagtigt større udgifter på området.

Jeg vil bare nævne, at de 80 mio. kr., der skulle spares på vagtlægeordningen, vil være opslugt, når henvendelserne i dagtimerne til de praktiserende læger stiger over 7 pct. De undersøgelser, vi har indtil dato, viser, at i visse amter er henvendelserne i dagtimerne steget op imod 30 pct. med ekstra udgifter for det offentlige til følge.

På apoteksområdet kan man forvente at Fremskridtspartiet efter den debat, der på det sidste har været i medierne med hensyn til medicinpriserne, vil fremsætte forslag om en liberalisering af netop dette område. Vi mener ligesom Konkurrencerådet, at det er på den måde, vi får priserne sat ned, og forslaget vil som sagt blive fremsat af Fremskridtspartiet i næste folketingssamling.

Vi mener, det er noget, stort set alle partier må se fornuftigt på, idet man kan betegne det som en nødvendighedslov. Inden for det indre marked bliver det således, at der eventuelt pr. postordre kan indføres medicin fra udlandet. Derfor mener jeg, det er en nødvendighed, at vi ser alvorligt på en liberalisering på dette område.

Jeg vil gerne i fortsættelse af det spørge ministeren, om ministeren og regeringspartierne vil have en positiv ånd over for et sådant forslag fra Fremskridtspartiet.

Til sidst vil jeg beklage, at vi ikke kunne få sundhedsloven igennem, som også ministeren har beklaget det. Jeg mener, der har været ført nogle fornuftige forhandlinger, og jeg mener, alle partier har fået indrømmelser, men desværre skete der det, at Det Radikale Venstre ikke ville være med på det sidste, og det er vi naturligvis meget, meget kedede af. Men alt i alt må vi sige, at vi dog alligevel fik en ordning igennem, således at netop det primære, det frie sygehusvalg, som Fremskridtspartiet har kæmpet for siden partiets start, nu ser ud til at blive gennemført.